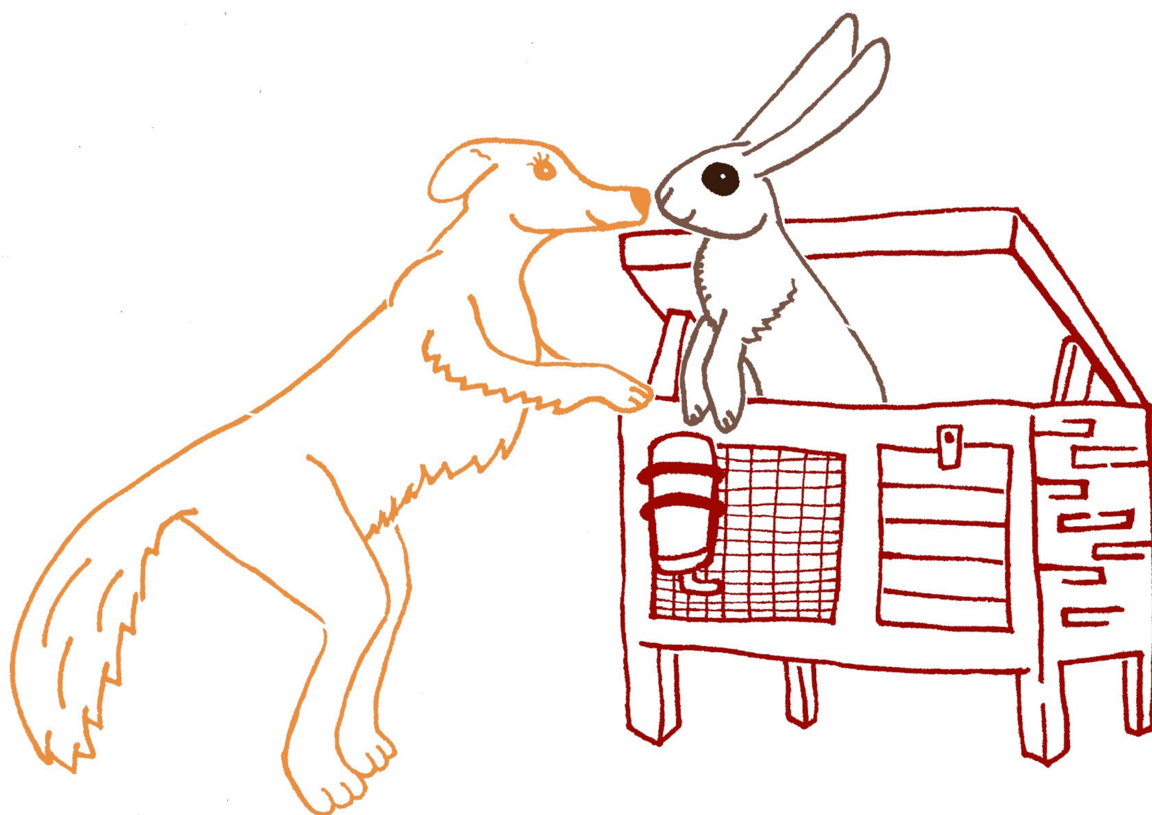
De Dieren Des Huize die Ik Lief Had
- Alle Huisdieren die Ik Ooit Had -

Door Sarah Ali
Woensdag 13 Juli 2022 - 27 Augustus 2022

De Dieren Des Huize die Ik Lief Had

- Alle Huisdieren die ik Ooit Had -

Door Sarah Ali

Woensdag 13 Juli 2022 - 30 Augustus 2022

Ongeveer ????? woorden of ?????? tekens
Waarschuwing: Scheldwoorden, Ziekte, Dood, Dierenmishandeling, Vechtende Dieren, Castratie

0./25 Intro
Er is een grote nood in mij om deze tekst te schrijven. Ook al ben ik nog maar 28, ik voel de herinneringen langzaam vervagen.
Dus ik wil ze vast zetten voor de zekerheid. Mijn naam is Sarah Ali, ik ben een trans vrouw. Ik ben geboren in 1995, en sinds 2021 leef ik als vrouw. Simpel gezegd, ik hou van dieren. Je kan zien hoe ver gevorderd een maatschappij is aan hoe goed ze dieren en mensen behandelen. Dieren hebben een zekere onschuld, ze bezitten niet,
of in mindere mate het zelfbewustzijn en verantwoordelijkheid van een mens. Als je een huisdier hebt, kan je dit voelen, ze maken deel uit van het gezin, ze zijn een gezinslid. Ik heb eens het volgende gehoord: een hond is als een ventilator van liefde, zodra er een hond in huis of in de buurt is, krijg je er liefde van, je moet er slechts naar kijken.
Ik heb het over platonische liefde uiteraard. Hierbij wil ik ook even zeggen dat al onze honden en katten, gecastreerd en gesteriliseerd werden. Zo voorkomen we overbevolking van dieren.

1./25 Zola de Kat en Het Kuiken
Waarschuwing: Sterfte van dieren, Onderdelen van Gestorven Dieren, Euthanasie, Dierenmishandeling
Laten we beginnen nog voor het begin, mijn ouders! Ik heb namelijk twee moeders, een mama en een moeke.
Mijn moeder had vroeger een kat, ze had hem Zola genoemd naar een schrijver denk ik. De kat at namelijk graag ijsjes.
Dieren zijn eenmaal gevoelig aan maden, aan hun achterwerk, iets wat je vaak moet controleren bij dieren, vooral bij konijnen heb ik gelezen. Hoe het ook zei, mama had ontdekt dat Zola wormpjes had, dus ging ze met hem zo snel mogelijk naar de dierenarts, maar het was helaas te laat.
Zola ging het niet meer halen, en kreeg een spuitje om voor altijd te slapen.

Bij mijn moeke, ik vermoed dat ze toen ongeveer 9 was. Het waren misschien de 70's of de 80's dat weet ik niet, maar haar moeder, mijn oma, had kuikens gekocht voor mijn moeke en haar zus. Ze liet ze zelfs rondlopen in huis. Mijn moeke lette niet op, en ging iets een glas water gaan halen, opeens hoorde ze "krak!". Het was alsof er opeens een emmer ijs over haar hart werd gegooid, ze durfde nauwelijks kijken. Ze had met haar schoen, op een kuiken getrapt. Het arme wezen. Tot de dag van vandaag voelt mijn moeke er haar nog altijd schuldig over.

De oma en opa van mijn mama (mijn over grootouders) hadden kippen. Ze slachten deze vogels om vervolgens op te eten. Mijn moeder was nog een kind, maar had de film 'Birds' gezien van Alfred Hitchcock. Haar broer (mijn nonkel) nam vaak één van de kippeklauwen om mama te plagen. Blijkbaar zat er een pees in deze poten, en als je er aan trok ging de poot toe. Zo jaagde hij mama de stuipen op het lijf.

Ook bij mijn moeke werden er soms kippen geslacht voor het eten, ze herinnerde hoe haar moeder een kip had onthoofd, de poten van de kip bleven spartelen en haar moeder had die per ongeluk los gelaten, waardoor de kip nog rondliep!
Blijkbaar is dit iets dat kan gebeuren, vandaar de Nederlandse uitspraak "Rondlopen als een kip zonder kop.", dit wil zeggen dat je zenuwachtig of in paniek rondloopt, niet wetende wat te doen.

Dit klinkt nogal luguber allemaal, ik vermoed dat het andere tijden zijn, nu. Dieren worden nog altijd geslacht, maar het gebeurd meer afgezonderd, in slachthuizen. Je kan u dan de vraag stellen, of de mensheid dan niet vervreemd word van de dieren die wij eten. En of het in grotere fabrieken en slachthuizen ethischer verloopt. Mensen gebruiken vaak een schietpistool of schietmasker waarbij een dier snel, en pijnloos (of zo pijnloos mogelijk) word geslacht. Met dit pistool word er een metalen pen in het schedel, en door de hersenen van het dier geschoten, dit gaat zodanig snel, dat het wezen meteen hersendood is.

2./25 Noel de Kat
Waarschuwing: Euthanasie, Dierenmishandeling
Toen ik nog maar net was geboren woonden we in een ander huis, ik weet er niets meer van want ik was nog te jong om herinneringen te vormen. We hadden ook twee katten, volgens mijn moeder. Een witte kat, die ik mij totaal niet meer herinner,
Ik weet niet meer wat er met die kat was gebeurd, maar hij is weg gegaan aangezien ik er niets meer van weet.

Daarnaast hadden we Noel. Beide katten waren toegekomen na mijn geboorte, maar ik was zo jong, dat het lijkt alsof Noel er altijd al was geweest. We hadden ook een hond Vincent, ik weet niet zeker wanneer hij bij ons kwam. Maar ik zag een foto van Vincent en Noel samen in een mand, en ze zagen er allebei jong uit. Het leek ook voor mij alsof Vincent er altijd al was geweest. Hij ging zo'n 10 / 11 jaar bij ons blijven. Maar laten we niet op de zaken vooruit lopen, dit is het verhaal van Noel, het begon zo:

Er waren eens een paar mannen aan het jagen in het bos. Eén ervan had een konijn neergeschoten, althans dat dacht hij. Hij ging naar het wezen, en de jager moest even schrikken, het was geen konijn maar een kat!
De mannen hoorden een soort gepiep, en gingen er naar toe. Ze hoorden het duidelijker, het was geen gepiep, maar het gemiauw van katjes. De jagers keken elkaar aan, met een schuldige blik 'T' zal toch geen waar zijn zeker?' Met hun handen vol eelt schoven ze de bladeren van de struik opzij. Zowel koude van hun misdaad, en warmte van hun schattigheid overvloeide hun hart.
Wat ze zagen was een nestje van kittens! Ze hadden de moeder van kittens dood geschoten.... Een van die kittens was Noel.
Ze gaven de kittens aan een vrouw die ze kenden uit de buurt. Die vrouw was een collega van mijn mama.
Vol altruïsme zocht ze voor een gezin voor elk katje. Zo kwam Noel bij ons terecht. 13 jaar bleef deze trouwe kater bij ons.
Ik had hem graag, met mijn handen streelde ik hem veel. Hij gaf me veel kopjes.
Soms bleef ik hem zo lang strelen terwijl hij spinde, dat hij uiteindelijk indommelde en stopte met spinnen. Vaak als ik over hem wreef, was hij blij en dan opeens, zonder waarschuwing krabde hij. Dan ging ik huilend naar mama 'Noel heeft mij gekrabt!'.

Ik herinner mij dit niet meer, ik was nog te jong, maar blijkbaar was mijn kat eens omvergereden. Mama en moeke waren Noel kwijt. Telkens als ze onze hond Vincent uitlieten, trok hij naar de tuin van de buren. Noel bleef maar weg, en mijn ouders hadden een vermoeden. Ze belden aan bij onze buren, en vroegen of ze met onze hond in de tuin mochten, ze dachten dat Noel daar misschien was. Blijkbaar als dieren denken dat ze zullen sterven, zoeken ze een rustig plaatsje zodat ze kunnen heengaan zonder gestoord te worden. Vincent snuffelde en rook, trekkend aan de riem. Zo kwamen mama en moeke bij een struik uit. In deze struik zat, jawel hoor! Noel! Ze gingen met hem naar de dierenarts, gelukkig was Noel niet in levensgevaar. Het arme dier had wel wat pijn. Zijn bekken waren gebroken, door het auto-ongeluk. Mama en moeke hadden twee opties. Noel een peperdure operatie geven, of Noel laten genezen in een klein kooitje, waar hij niet veel kon bewegen. De operatie was te duur, dus mijn ouders kozen voor het kooitje. Mijn opa, pepe Roland, langs mama's kant werkte de kooi van Noel wat bij zodat hij niet veel kon bewegen. Met wat pijn in het hart, deden mama en moeke hem in het kooitje, waar hij dagen moest blijven. Noel miauwde veel, en mijn ouders gaven hem eten en drinken met de hand. Ze zagen hem graag en zorgden goed voor hem. Langzaam maar zeker kon Noel zo genezen.

Ik groeide op, samen met mijn broer (die één jaar jonger is), Noel en de hond Vincent. Er was eens een ochtend dat ik ontbijtgranen at, Noel kwam erbij en likte de melk uit mijn kom. Terwijl ik verder mijn cornflakes op at. Moeke kwam af en zei:
"Héla Deadname! (Mijn oude naam) Je laat Noel zomaar eten uit je kom!" Ze deed Noel weg en legde uit dat dit onhygiënisch was.

De kat des huizes, ging vaak alleen naar buiten. Sommige mensen vinden dat katten vrij moeten kunnen zijn, terwijl anderen katten binnen houden, zo weten de baasjes zeker dat hun kat niet zal weglopen of verongelukken. Eigenlijk is onze straat nogal gevaarlijk voor katten, met dat er veel verkeer passeert. We hebben een raampje aan de voorkant van ons huis, aan onze living. Daar krabde Noel altijd aan, als hij naar buiten of binnen wilde. We moesten hem dan altijd zelf binnen of buiten laten.
Ik had als kind zo'n leuk tapijt, met een platte grond van een getekende stad op. Ik vond dit leuk om mee te spelen.
Helaas had Noel er op overgegeven, en mijn moeke had het tapijt dan weg gedaan.

Noel moest ooit eens geopereerd worden. Hij was namelijk verdoofd. We namen hem in zijn kooitje terug mee naar huis. Daar werd hij wakker. Hij wilde vooruit bewegen, maar het lichaam van deze arme kater was verdoofd. Dus hij leek wel een wormpje.
Hij miauwde, op een hulpeloze wijze. Mijn broer en ik wisten dat het tijdelijk was en dat hij geen pijn leed, dus we lagen plat van het lachen! Niet veel later kon Noel terug recht staan, maar hij gleed telkens uit met zijn pootjes, hij leek wel een mislukte ijsschaatser.
Het was hilarisch. Gelukkig was de verdoving uiteindelijk uitgewerkt en kon Noel terug alles doen wat hij wou doen.

Mijn gezin en ik gingen af en toe op reis. De huisdieren bleven dan thuis. Onze opa of een vriendin van onze ouders zorgden dan voor onze huisdieren. Hoe het ook zij, we waren terug van een reis en gingen dan gaan zwemmen. We gingen te voet met onze zwemzakken aan onze rug. Noel ging met ons mee, hij was bang dat we hem gingen achterlaten. Aan de hoek van een straat, niet ver van onze straat, zat hij neer en begon hij te miauwen. Arme Noel. Na het zwemmen kwamen we terug en was hij blij ons te zien.

Noel was ook een vechtersbaasje. Volgens mijn mama scheelde er iets aan hem, met dat hij zijn moeder was verloren op jonge leeftijd.
Soms hoorde ik katten s' nachts vechten, het was waarschijnlijk Noel. Hij kwam op een dag eens thuis, en zijn oor was in twee, een verticaal lijntje die zijn oor doormidden deelde. Een litteken van een vechtpartij. Ik kwam eens buiten en zag hem vechten.
Hij en de andere kat liepen naar elkaar, sprongen en vlogen tegen elkaar in de lucht, ze draaiden zelfs een beetje, en vielen dan op de grond, ze liepen dan verder naar elkaar en vochten dan verder.

Rond mijn 10de had ik ook een flippo verzameling. Flippo's waren een rage toen, je kon sommige vinden in zakken chips, het waren vooral flippo's van pokémon's die mensen wilden hebben. Blijkbaar kon je er een spel mee spelen, maar ik wist niet hoe je dat moest spelen, of ik ben het vergeten. Wat ik wel deed was flippo's over de grond laten schuiven. Noel, vond het leuk om de flippo's te vangen. Dit was ons spel.

Mama had eens iets meegemaakt met Noel. Mama en moeke sliepen in bed. Noel kwam er bij liggen, althans dat dacht ze.
Hij liep rond en sprong in het rond, hij deed echt raar. Mama keek, en het was een muis! Een muis in bed!

Moeke sliep, en mama nam het wezen bij zijn staart en ging naar buiten. Ze zette het muisje aan de overkant, in de struiken. Het muisje keek haar aan met een dankbare blik en sprintte dan het struikje in. De voordeur was toegewaaid, dus mama moest aanbellen, moeke was boos dat ze uit haar bed werd gebeld, maar liet haar binnen.
We hadden ook andere huisdieren zoals Schattebout, het konijn, of Evert de cavia. Die lieten we af en toe eens rondlopen in huis. En gelukkig deed onze kat niets tegen deze dieren.

De tijd ging voorbij, en Noel was een dikke kat geworden. Hij leek meer op een kleine vette beer dan een kat. Dit was het teken, dat hij een goed leven had.
Er was ooit eens een muisje in ons huis terecht gekomen. Mama en moeke lieten het leven met de gedachte de natuur zijn werk te laten doen. We dachten dat Noel de muis ging opeten. Noel deed niets en ondertussen hadden mijn broer en ik het muisje een naam gegeven. Justin, genoemd naar Justin Timberlake, het was ongeveer 2006/2007 toen. Onze ouders moesten iets doen, want straks hadden we nog een muizenplaag, misschien was Justin, een vrouwtje, een Justine die zwanger was. Mijn broer en ik wilden Justin niet dood. Mijn mama ging naar een winkel voor landbouwers en vroeg of ze een val hadden om muizen te vangen. Ze zei "Iets dat de muis niet dood doet, want dat willen mijn kinderen niet." De kassierster draaide met haar ogen, en mama kocht een val. Ze kwam thuis, deed een stukje kaas in de val en liet deze openstaan. En jawel hoor, de volgende ochtend was Justin gevangen in het kooitje. Helaas zat zijn staartje tussen de deur. Opnieuw liet mama hem los in de struiken en Justin had nog een mooi muizen leven.

Opeens begon Noel te vermageren. Zijn dikke sumo buik was veranderd in een lange flap huid die tussen zijn poten hing. Als hij liep flapperde zijn buikflap héén en weer. Ik vond dit grappig, maar mijn ouders waren bezorgd. Hij had problemen ik weet niet meer wat het exact was, maar ik denk dat het zijn schildklier was. Hij moest medicatie nemen.

Ik zat ondertussen in het middelbaar, de school voor mensen met autisme. En sommige van mijn klasgenoten waren a$$holes!
Eén jongen was kwaad op de kat van zijn buren omdat die kat altijd in zijn tuin zijn grote behoefte deed. In plaats van het wezen weg te jagen, nam hij die het arme dier bij zijn staart en draaide hem in het rond om vervolgens weg te gooien.
Die kat heeft het waarschijnlijk overleeft, maar met een psychisch trauma en mogelijk een lichamelijk letsel.
Dan was er nog een andere etter, die niet één van de slimste was. Hij wist niet hoe je muziek op een MP3/ GSM moest zetten en dacht dat hij zijn eigen autisme had genezen door het nieuws te lezen. Hij stoefte dan, dat telkens als hij een kat zag in zijn buurt, hij erop schopte. Het vreemdste was, dat hij zelf een huisdier wilde, een hond, en zijn ouders probeerde te overtuigen dat hij er goed voor ging zorgen.
Ik weet dat die eerste jongen een tijdje drugs problemen had, maar terug op het rechte pad is beland en vader is geworden.
Van die andere etter weet ik niet wat er van hem geworden is. Ik kan enkel maar hopen dat ze hun sadistische streken achterwege hebben gelaten. Dit is hoe veel seriemoordenaars beginnen, ze starten met kleine dieren, dan grote om zo tot bij mensen te komen. Echt walgelijk vind ik dierenmishandeling.

Noel was nu 13 ongeveer, hij was een oude kater. Hij wilde niet meer eten, dus de dierenarts zei dat we hem best lieten inslapen. Hij lag op mijn schoot en de dokter gaf hem een spuitje. Hij viel in slaap, en dan gaf de dokter hem vergif met een spuit, zodat hij pijnloos ging sterven. Heel mijn gezin moest huilen, maar ik bedankte de dokter zodat hij zich niet schuldig ging voelen. Noel heeft een leven gehad voor een lange tijd, vol avontuur.

Nu rond 2020 had een vriendin van mij, Jolonde, een nieuwe kat. Het is ook een kat met wit en zwart, en hij noemt ook Noel! Het is alsof Noel gereïncarneerd is! Jolonde gelooft niet in reïncarnatie, maar gelooft in de hemel.
Volgens haar leeft mijn kat in de hemel waar mijn gestorven groot ouders er voor zorgen.

3./25 Vincent de Hond

Waarschuwing: Beschrijving Dood en Bloedvergiet
Niet zolang nadat ik was geboren, hadden mijn ouders een hond. Zijn naam was Vincent, genaamd naar de schilder. Ik herinner mij hem als volgt: hij was niet groot, noch klein, maar ik herinner mij hem wat groter. Hij lijkt op een mengeling tussen bobbie van Kuifje en Lassie. Hij was wit met lichtbruine en donker bruine vlekken. Hij had kort, (maar niet zo kort) stevig haar.

Vincent was een lieve hond. We gingen met hem gaan wandelen in het park, en speelden met de tak. Maar zoveel herinner ik me niet van hem, buiten dat ik hem graag had. In tegen stelling tot Noel beet hij niet. Hij was wel bang van donder en vuurwerk. Dan moest hij altijd janken.
Mama zei dat Vincent een rare hond was, dat hij soms veel noten op zijn zang had, dat hij veel wilde. Mijn ouders hadden de slechte gewoonte om de hond bij hun in bed te laten slapen. Blijkbaar blafte Vincent soms midden in de nacht, om te zeggen dat hij tussen mama en moeke wilde liggen. Dat is toch wel durven voor een hond!

Helaas had Vincent een luguber einde meegemaakt. Ons gezin ging vertrekken voor een dag uitstap, ik weet niet meer wat. Ik was zo'n 6 a 7 jaar. We hadden iets vergeten. Dus moeke stopte met haar auto aan onze straat, aan de overkant van ons huis.

Moeke stak over en deed de voordeur open, blijkbaar stond de deur van de gang open. Vincent wilde naar ons gaan.
Dus zodra de deur open was, rende hij naar ons. 'Vincent!' riep moeke om hem tegen te houden.
Het was helaas dan dat een rotjoch, die een lijntje coke had gesnoven, te snel reed met de dure auto van zijn papa en tegen Vincent aanreed! Vincent had de botsing overleeft en liep weg. Mogelijk had hij een hersenschudding, en was hij compleet in de war. De verwende jongen was boos op mijn ouders, omdat er deuk of een bloed vlek aan z'n vaders auto hing. Hij belde meteen de politie "om mijn ouders een boete te geven", in plaats van zich schuldig te voelen, mijn ouders te laten zoeken of zelf te helpen zoeken. Mama vertelde later, dat de jongen hierdoor in de problemen kwam omdat de politie hem een drugstest gaf, die positief was.

Ik weet nog dat mijn gezin en ik de politie combi inging. Mijn ouders vulden formulieren in van de politie, en dan reed de politie met ons rond, waarom weet ik zelf niet meer. Hielp de politie ons zoeken? Brachten ze mijn ouders naar het politie bureau? Mama en moeke kregen telefoontjes van collega's over dat ze hun hond hadden gespot. Een collega zei dat ze onze hond aan een parking had gezien ze wilde hem aan zijn halsband pakken, maar Vincent liep weg van haar. We riepen uit de politie combi achter Vincent, in de hoop dat hij ons ging horen, en naar ons zou komen. Mijn ouders, zetten ons af bij hun vrienden. Lien en Hilda. Daar speelden we met Tim en Matilda. We waren wel ongerust voor Vincent. Mijn ouders kregen telefoon dat ze Vincent hadden gezien langs de autosnelweg. Hun hart zonk, dit kon niet goed zijn. Mama en moeke gingen er naar toe, en kregen telefoon dat iemand iets had zien liggen langs de auto snelweg.
De volgende beschrijvingen zijn nogal bloederig.
Mijn mama en moeke vonden Vincent in twee aan de auto snelweg. Ze konden hem niet laten liggen, daar. Ze groeven een put, ze liepen dan héén en weer om het lichaam van Vincent naar de put te brengen. Moeke vertelde dat Vincent zijn ogen wit waren, toen hij in de put lag, leek het alsof hij naar haar keek. Ze deden de put toe. Enkele dagen later beseften ze dat het misschien illegaal was om zomaar een dier te begraven, maar het was al gebeurd, niemand zei er iets van. Moeke hield de halsband van Vincent goed bij, nadat ze die goed had af gewassen.

Het was raar om bij de straat te wonen, waar Vincent werd aangereden. Tot nu toe woon ik er nog, maar de herinnering heeft zich gevestigd in het verleden, en hangt voor mij persoonlijk minder rond aan de straat nu. Ik herinner me als kind een bloed vlek te zien aan onze straat. Was het van Vincent? Was het zelfs bloed? Misschien herinner ik me het verkeerd. Hoe het ook zei, het is wel schrikken om met zo'n dingen geconfronteerd te worden op zo'n jonge leeftijd. Arme Vincent, je moest te vroeg en op zo'n pijnlijke verwarrende methode deze wereld verlaten.... Vincent, ik zal je nooit vergeten. Onze lieve hond, je leven was kort maar mooi. Waar je ook bent, geniet ervan!

4./25 Klim op
Ik weet dat planten niet echt meetellen als huisdieren, maar het zijn levende wezens en ik heb er toch een paar mooie herinneringen aan. In de koer hadden we twee klim op plantjes. Eén voor mij en één voor mijn broer. Ik vond dat wel leuk om te hebben. Uiteindelijk was de koer verbouwd en verdwenen de plantjes. Maar nu heb ik klim op plantjes in potjes, en ze blijven groeien! :)

5./25 Vlieg Appelmoes
Waarschuwing: Dood, Vliegen, Maden
Mijn opa vist graag. Ik was zo'n 5 jaar oud. Opa had maden die hij gebruikte als lokaas voor het vissen.
Het waren maden in een klein plastieken potje.
Ik had ook een potje, maar een ronde met een vergroot glas van boven, speciaal voor insecten. Opa gaf mij één van zijn maden en deed het in dat potje. Ik was heel blij met mijn nieuwe huisdier. Mama vroeg hoe ik hem moest noemen en ik zei voor de grap appelmoes, maar mama wist niet dat het een grap was, en zo heette de vlieg appelmoes. We gaven hem sla, en probeerden er goed voor te zorgen. Op een dag werd hij een cocon, en dat vond ik wel spannend. Mama zei dat hij een bromvlieg ging worden. In mijn geest zag ik hem al rond vliegen, ik was zo blij. Een paar dagen gingen voorbij, ik werd wakker en keek ik in het potje. Ik was verdrietig, hij was uit zijn cocon gekomen, maar hij was meteen gestorven. Hij was een vliegje die op de grond lag met zijn pootjes omhoog. Mama en ik goten zachtjes het potje uit bij de boom, aan de straat bij ons huis. Rust in vrede appelmoes!

6./25 Schattebout het Konijn
Waarschuwing: Dood, Euthanasie
Het was het jaar 2000 ongeveer en ik ging 6 jaar worden. Een vriend van mij had wandelende takken, en ik wilde dat ook.
Mama vond dit geen goed idee en stelde een dwerg konijn voor, ze beloofde mij er één te geven voor mijn verjaardag.
Ik was blij, en dacht eerst dat ze altijd 'berg konijn' zei, zoals een konijn die voornamelijk in berggebieden leeft.
Mama dacht dat ik het was vergeten omdat ik er een lange tijd niet over had gebabbeld. Het was dan de dag mijn 6de verjaardag en ik zei tegen mama 'Ik weet het wel hoor! Ik ga een konijntje krijgen vandaag!' Mama was verschoten en terwijl ik naar school was ging ze rap naar die dierenwinkel achter een konijn en een kooi. Toen ik mijn konijntje kreeg was ik super blij. Mama vroeg hoe ik haar wilde noemen. Ik vond het konijntje zo'n schattebout, dus ik noemde haar: .... zie titel
Schattebout!
Ze was lichtbruin met witte en zwarte vlekjes, haar buikje was wit.

Hoe het ook zei, ik hield van Schattebout. Ik gaf haar elke dag eten en kuiste elke week haar kooitje uit. Ik las haar voor uit kinderboeken en vertelde haar over mijn leven.
Soms huilde ik bij Schattebout, mama zag dit dan en kwam mij dan troosten. We lieten Schattebout soms vrij rondlopen op onze koer. Ze kon dan wat rondhuppelen. Daarna moesten we haar wel vangen zodat ze terug in haar kooitje kon. Dit was moeilijk want ze liep altijd weg, en spartelde zelfs! Ik ving eens Schattebout en mama zei: 'Je doet haar pijn!'
Soms maakte ik gebouwtjes uit duplo (grote versie van lego blokken) waarin ze kon rondhuppelen, het probleem was wel dat als ze haar grote behoefte deed,die keutels dan moeilijk uit te kuisen waren van de 'duplo vloer'. Zo'n duplo vloer heeft zo van die uitsteekseltjes zodat de blokken blijven steken, en de keutels zaten er dan tussen.

Soms lieten we haar rondhuppelen in ons huis, we pasten dan op dat ze geen kabels kapot beet. Ik zag Schattebout graag, en zij mij vermoed ik. Er kwamen eens kindjes spelen voor mijn broers verjaardag, een ouder meisje nam Schattebout op en zei 'Amai, ze is zo tam! Ik kan haar vast nemen zonder dat ze iets doet!' Schattebout zat in een houten kooitje. Ik deed het deurtje dan open en dan stond ze recht met haar achterpootjes, en oortjes omhoog. Ik vraag me af of haar huisje niet te klein was.
Ik dacht onlangs van een hamster te kopen, maar hamsters hebben minstens één op één meter plaats nodig en moeten altijd met twee zijn. Mogelijk is dit ook zo met konijnen. Sommige konijnen liefhebbers laten hun konijnen vrij rondlopen en dan doen de konijnen hun behoefte in een kattenbak, euh, konijnenbak? Tijdens de winter mocht Schattebout binnen staan uiteraard.
Schattebout gaf me vaak 'kopjes'. Ze wreef dan met haar kinnetje aan mijn vingers. Konijnen doen dit omdat ze zo hun geur aan jou geven (net zoals een kat kopjes geeft). Dit wil zeggen dat ze jou graag zien, ze zeggen 'Je bent van mij.'

Vaak als ik bij Schattebout was deed ik haar dakje van haar houten kooi open zodat ik haar kon strelen, één keer viel het dak vanzelf naar beneden en kreeg ik dit dak tegen mijn neus, mijn neus bloedde en mama zei 'Amai, ik dacht even dat je neus gebroken was!'

Schattebout heeft waarschijnlijk Vincent gekend. Ze kende ook Noel, maar ze negeerden elkaar. Schattebout kende ook de dieren die ik nog zal bespreken! Ze kende Evert de cavia, Lizzie het konijn, Rubert de hond, Manet de kat denk ik, maar niet Manet de hond. (Ja twee dieren met dezelfde naam, verwarrend)
Ze kende ook Lana de hond.
Ik deed eens Schattebout's kooitje open en Schattebout stond recht, Lana ging naar Schattebout en zette haar pootjes op het kooitje. Zonder het om te duwen en snuffelde aan het neusje van Schattebout. Ik nam er een foto van, ik ben die foto kwijt, maar het was een mooie foto.
Ik had het genomen met mijn digitale camera die ik voor mijn 12de verjaardag had gekregen.

Op een dag wilde Schattebout niet meer eten. Ik was ongeveer 13, en Schattebout was zo'n 6 jaar oud, wat al redelijk oud was voor een konijn.
Huiskonijnen worden tussen de 5 en 10 jaar oud.
Het was toevallig ook de verjaardag van mijn broer dus er waren een paar kindjes bij ons thuis.
Desondanks nam moeke ons mee naar de dierenarts. De dierenarts zei dat de tanden van Schattebout waren vergroeid, nochtans ze kon altijd aan een kartonnen muurtje van haar kooitje knabbelen. De dierenarts kon in principe haar tanden bij snijden, maar daarvoor moest hij haar verdoven, en met haar leeftijd was de kans groot dat ze in haar verdoving ging blijven.
Ze kon dan doodgaan, in coma gaan of hersenschade opdoen. Dus we besloten Schattebout euthanasie te geven. Ik vroeg of ik er bij mocht zijn, maar Schattebout ging dan spartelen met haar benen in haar verdoving of tijdens de gifspuit. Ze ging geen pijn lijden, het gingen gewoon stuiptrekkingen zijn. Toch ging het er eng uitzien. Dus moeke zei dat het geen goed idee was.
Ik wenste Schattebout vaarwel en gaf haar een kusje. Vol verdriet, gingen we naar huis. Het was een beetje raar dat het tijdens een verjaardagsfeestje was, maar de dood trekt zich niet veel aan van menselijke waarden en normen. Misschien is dit juist bewonderenswaardig dat het sterven dit durft, of misschien is dit juist eng. Hoe het ook zei, het was beter zo. We hebben Schattebout veel liefde gegeven, zonder het spuitje ging ze veel honger lijden, en nu kon ze vredig heengaan na een deftig afscheid.
Misschien is ze voor altijd verdwenen, misschien leeft ze liefdevol in het verleden, of ze huppelt vrolijk rond in de eeuwige konijneheuvels.

7./25 Slakken Deel Eén
Moeke had eens slakken mee, ze had die gekregen van een collega. Het was een plastieken doosje met sla erin en veel slakken die ervan smulden. We staken één van de slakjes in een potje met een vergrootglas en gaven het sla. Ik zag het wezen eten via het vergrootglas en zag zelfs zijn mond! Hoe het hapjes nam! Als ik me het goed herinner natuurlijk, ik was 8 jaar ofzo, het was ongeveer het jaar 2004.
Ik denk dat we die slakken dan hebben bevrijd.
Later in dit verhaal zullen er nog slakken zijn!

8./25 Zonnebloem
Zowel mijn broer en ik hadden een zonnebloem gekregen. Ik was zon 8 a 9 jaar. Ik was er blij mee. Ik weet nog dat het koud werd en ik zette de zonnebloem binnen voor het haardvuur. Mama zei dat ik moest oppassen dat de plant niet ging verwelken door de warmte. Uiteindelijk weet ik niet wat er met de zonnebloem is gebeurd, ik vermoed dat het gewoon is gestorven, en mama had hem waarschijnlijk weggegooid.

9./25 Evert de Cavia
Waarschuwing: Dood
Ik had een konijn, Schattebout, dus mijn broer wilde ook een huisdier. Het werd een cavia, een zwarte cavia.
Mijn broer was fan van de game Freddy Fish dus wilde hem eerst zo noemen; Freddy Fish de cavia. Mama en moeke vonden dit nogal raar dus uiteindelijk werd het Evert. Hij piepte vaak, we lieten hem soms uit zijn kooi samen met Schattebout. Vaak op de koer, en soms in huis. Ook hij mocht binnen staan tijdens de winter.
Ik werd eens wakker, en het eerste wat ik hoorde was mijn broer huilen op de koer. Ik weet niet waarom, maar ik wist meteen dat Evert was gestorven. Ik ging naar beneden en het was helaas zo. Hij had zo'n vijf jaar geleefd, een mooie leeftijd voor een cavia.
Hij had een schoon leven gehad samen met mijn broer die hem zo graag zag. Misschien speelt Evert nu samen met Schattebout in de eeuwige speelvelden.

10./25 Rubert de Hond
Waarschuwing: Dood, Euthanasie, Bloed
Mijn ouders misten een hond. Ze namen er een uit het asiel. Zijn naam was eerst Ronny, maar dat vonden ze lelijk.
Dus, ze noemden hem Rubert. Hij leek op een Welsh Terrier, maar zijn kop leek meer op die van een golden retriever. Hij was lichtbruin.
Hij was een grote hond, of toch redelijk groot. Hij was altijd heel speels en had veel energie, te veel energie. Volgens mama en moeke ging hij niet genoeg naar buiten toen hij jong was, hij was niet goed gesocialiseerd. Hij wilde altijd spelen en besprong mensen.
We hebben een vermoeden dat hij mishandeld was geweest.
Ik was ongeveer 8 a 9 jaar. Ik speelde vaak met Rubert. Ik gooide dan een speeltje, en hij bracht het terug en dan gooide ik het terug.
Het speeltje was een knuffel van mij. Het was de pokémon 'Togepi' die je binnenste buiten kon draaien waardoor het een pokéball werd.
Ik speelde er me met Rubert, maar het probleem was dat Rubert zijn eigen kracht niet kende, dus beet hij per ongeluk in mijn hand tot dat het bloedde.
Moeke ging wandelen met Rubert. Een chique vrouw die altijd Frans sprak en een dure bontjas droeg wandelde samen met haar man.
Rubert wilde blijkbaar spelen, want hij besprong de vrouw zomaar en beet speels in haar jas. De vrouw was verschoten, en moeke trok aan Rubert's riem en hield hem dicht bij haarzelf. De vrouw belde meteen de politie, en klaagde dat er een stuk van haar dure jas was. Volgens moeke hing er enkel wat speeksel aan. De man hadden mama en moeke graag, maar de vrouw moest niets van ons weten. Telkens als ze aan ons huis passeerde zei ze tegen haar man "Ç'est sale ici." namelijk "Het is hier vuil."
Zelfs als mama of moeke dit konden horen.

Het leven van Rubert was intens en.... kort. Ik weet niet wat of hoe het was gebeurd maar blijkbaar stond onze voordeur en de deur van onze gang open en was Rubert zo ontsnapt. Geen idee of ons adres op zijn halsbandje stond, maar er werd aangebeld. Een man hield Rubert in zijn armen, en vroeg of het onze hond was. Het was alsof we een deuk in ons hart kregen. We bedankten de man en brachten onze trouwe gewonde viervoeter meteen naar de dierenarts. Mama reed en moeke had Rubert op haar schoot, hij ademde raar.
De dierenarts deed een buisje in de mond van Rubert zodat hij kon ademen. Hij onderzocht hem en zei dat er bloedingen waren vanbinnen, kneuzingen. Zijn organen waren beschadigd. Het enige wat hij kon doen was zijn pijn wegnemen en hem laten inslapen.
We namen allemaal afscheid van Rubert. We streelden zijn vacht, Rubert viel in een warme diepe slaap, voor altijd en eeuwig.

11./25 Lana de Golden Retriever
Waarschuwing: Braaksel, Verdrinking, Dood, Euthanasie, Dierenmishandeling
Ik zat in het 6de leerjaar vermoed ik. Moeke en mama misten een hond. Onze straat kan soms druk zijn, we hadden al twee honden verloren aan onze gezellige maar dodelijke straat. Toch... ons huis, ons hart, was leeg zonder een trouwe vrolijke viervoeter.
Dus we gingen naar een hondenkwekerij, de pups kwamen uit Vlaanderen of Nederland en waren al oud genoeg om zonder hun moeder te leven. Maar misschien was het toch niet zo ethisch want er kwamen dan later reportages uit dat honden kweken niet altijd verliep volgens de regels. Ik mocht een hondje uitkiezen. Ik zag één hond die rustiger was dan de rest. Ze was één van de laatste die naar ons kwam, maar als ik naar haar ging, leek ze me graag te hebben. Ik koos haar uit, ik vermoede dat ze goed ging luisteren aangezien ze nogal onderdanig leek. We kochten haar en moesten haar een naam geven. Ik vond dat de blonde vacht deed denken aan de letter 'A' (ik weet het dit klinkt raar) dus ik dacht aan Lana. En zo was het, haar naam was Lana.
Zodra we thuis waren had ze precies veel energie, ze leek een andere hond zelfs! Mama en moeke gingen ermee naar de hondenschool, daar leerden ze werken met commando's én gebaren. Want honden begrijpen gebaren beter. Het voordeel is ook dat honden je dan begrijpen als ze doof zijn. Onze lieverd groeide langzaam op. Ik oefende ook met haar voor de gebaren en commando's. Uiteindelijk werd ze groot genoeg, om eten van de tafel te stelen. Helaas. Als we aten moesten we altijd oppassen dat Noel ons eten niet zou afnemen, en Lana zocht dan altijd aan de rand van de tafel naar eten, zeker als we even weg waren stal ze soms iets.
We probeerden het haar af te leren, maar als er bezoek was gaven de tante en oma's altijd iets lekkers van de tafel en zo leerde Lana bedelen om te eten. Nochtans had ze altijd water en we gaven haar meer dan genoeg eten, liefde en wandelingen. Ik vond het eigenlijk niet erg als ze bedelde, ze legde dan liefdevol haar kopje op mijn schoot. Het was wel jammer dat ze veel kwijlde, soms waren er gewoon natte plekken op mijn broek.

Mensen zeiden ook dat Lana nogal vrouwelijk liep, onze hond had dunne heupen en bewoog haar achterpoten op een specifieke manier, ze zette haar éné poot voor de andere en niet er 'diagonaal voor' zoals de meeste honden.
Ik was zo'n 12 a 14 jaar oud (2006-2008) Star Wars Episode III was niet zolang uitgekomen en onze tante had die film aan ons geleend op DVD. Het was de meest gehate Star Wars film tot dan toe, maar dat wist ik niet, het was de eerste en enige Star Wars film dat ik toen had gezien en ik vond hem geweldig. Ik had zelfs een lightsaber uit de speelgoed winkel gekocht en deed er fake gevechten mee, in m'n eentje. Lana was bang van de lightsaber, ik denk dat ze bang was van het lawaai. Ik zat volop in mijn puberteit en was soms een rotjoch dus ik ging naar Lana met de lightsaber tot ze bang op de grond lag en haar tanden toonde. Achteraf gezien was dit gevaarlijk van mij. Dieren kunnen soms aanvallen, bijten als ze bang in een hoek gedreven zijn, met dodelijke afloop.
Het was gemeen van mij dit te doen, en ik voel me er nu wat schuldig over, arme Lana verdiende dit niet.
Noel en Lana kwamen goed overeen. Ze vochten niet, maar ik kan me ook niet herinneren dat ze bij elkaar lagen.
Er gebeurde eens iets vuil en bizar; Noel moest overgeven en Lana at het dan op. Het was als een auto ongeluk, verschrikkelijk maar je kan er niet van wegkijken.

We gooiden vaak met de bal om met haar te spelen. Maar we moesten altijd op tijd stoppen omdat Lana haar grenzen niet kende.
Als we op reis gingen ging ze soms mee, dan lieten we haar zwemmen in een vijvertje in de natuur, Lana was dol op water. We gingen eens gaan wandelen aan de Gavers, niet zover van onze stad, we lieten haar zwemmen. Het probleem was dat er het meer 'in zijn vorm werd gehouden' door een raster van metaaldraad onder het water.
We hadden daar Lana al eens laten zwemmen, dus we zagen geen probleem, tot Lana plots vast zat, moeke sprong in het water en zocht naar haar pootje. Ze kon gelukkig haar poot eruit trekken, en Lana was gered van een verdrinkingsdood, zelfs haar poot was in orde, behalve voor een schrammetje.
Ik weet ook dat we soms met Lana naar de zee gingen. We zwommen dan ook in de zee, maar Lana blafte dan en zwom naar ons toe, en krabde dan aan onze rug! Ze begreep niet wat er gebeurde, of ze was bang dat we zouden verdrinken.

Jaren gingen voorbij, ik studeerde af aan het middelbaar, en ging naar het hoger. Als uitwisseling ben ik 3 maand naar Japan geweest in 2015, ik mailde en skypte regelmatig met mijn ouders, maar ze hadden een tijdje niets gezegd over Lana, dus ik begon te vermoeden dat ze was gestorven en dat m'n ouders het niet durfden te zeggen omdat alleen in Japan zijn al moeilijk genoeg was. Dus ik begon te huilen. Het was pas later dat ik een foto zag op facebook met Lana erop, het bewijs dat ze nog leefde, dat ik zo blij was!
Ze ging potverdorie nog zo'n 5 gelukkige jaren leven!

Ik was afgestudeerd aan het hoger, en Lana was een bejaard oud vrouwtje geworden. Vroeger konden we met takken en de bal zover gooien als we wilden, nu moesten we altijd een zacht worpje doen want ze kon niet meer snel lopen. Als ik dan een tak gooide, deed ik het zachtjes maar één meter verder. Lana keek dan soms vragend naar mij 'moet ik er achter lopen?'
Ze begon nu altijd te blaffen als ik boven was en er niemand beneden was. Haar éne oog had ook een doffe kleur gekregen, misschien was ze blind aan één oog of enorm slechtziend geworden. Volgens mijn ouders was ze ook wat hardhorig geworden, want ze hoorde soms onze commando's niet. Vroeger lieten we haar altijd zitten voor het eten of als we de riem aan haar deden. Nu had ze moeite met zitten dus deden we dat niet meer. Ze was zodanig oud dat haar expres doen zitten dierenmishandeling zou zijn. Ze moest dagelijks medicatie nemen van de dierenarts, maar ze begon steeds meer en meer last te krijgen van allerlei kwaaltjes. Uiteindelijk gingen ze dagelijks met Lana naar de dierenarts, maar Lana kwispelde nog, dus ze genoot nog van haar leven. Op een dag gingen we naar de dierenarts en ze had last van een rare hoest. De dierenarts zei dat dit water in haar longen was. 'Voor haar is dat niet leuk, want het lijkt alsof ze verdrinkt, ze heeft moeite met ademen' legde de dierenarts uit. Dus het was beter om haar te laten inslapen om haar lijden te beëindigen. Het was 30 Juli 2021....We hadden alle drie tranen in onze ogen. We hielden Lana vast, en streelden haar, en de dieren arts gaf haar een verdovingsspuit en dan een euthanasie spuit. Ze viel in slaap, en ademde, ze slaakte ook een grote zucht. Langzaam ging ze de dood in. Op en bepaald moment zei de dierenarts 'nu is ze gestorven' maar het leek alsof ze nog sliep.
Lana, je was lang bij ons, je hebt mij zien opgroeien en ik heb jou zien groot worden, het was een genoegen je gekend te hebben!
Ze was een zachte lieve mooie hond, en wie weet dat we elkaar nog zullen tegenkomen, in een ander leven, of een andere wereld....

12./25 Manet de Kat
Waarschuwing: Dood
Een collega van mama had weer een kat gevonden, een grijze met zwarte strepen en een wit of lichtgrijs buikje. Hij leefde een tijdje bij ons. Als we hem eten gaven, at hij rap en snel. Hij was wel een schatje, hij was nog jong en niet volgroeid. Mijn ouders gaven hem dan aan een vriendin van hun. Ik denk dat ze dit deden omdat onze straat nogal druk en dus gevaarlijk is voor katten. Ik weet nog dat ik op bezoek ging en Manet streelde, ze was volgroeid. De vriendin van mijn ouders wilde hem niet castreren, wat eigenlijk niet goed is. Er zijn teveel katten, dus dan is er te weinig eten voor hun, of er worden dan katten geboren die in de wildernis of buiten in drukke straten moeten leven. De vriendin vond vrouwelijke katten steriliseren oké, maar mannetjes castreren vond ze niet goed want dan neem je weg wat een dier man maakt, volgens haar toch. Uiteindelijk sloeg het noodlot toe. Ik weet niet hoe of waarom precies, maar Manet de kat was gestorven. We hebben hem dan samen begraven in de tuin, de vriendin hield dan ook een kampvuur in haar tuin om Manet's dood te verdenken.

13./25 Lore het Zwart Konijn
Waarschuwing: Verwijzing Dood
Nadat Evert de cavia was heengegaan mocht mijn broer een nieuw huisdier hebben. Deze keer was het ook een dwerg konijn, het was een zwart konijn. We noemden haar Lore. Later kreeg mijn broer, omdat hij dan in het middelbaar zat, het te druk door zijn schoolwerk, zijn vrienden en muziekles. Dus hij had te weinig tijd om voor Lore te zorgen. Mijn ouders zorgden voor haar, maar ze hadden het ook druk. Dus gaven ze Lore aan een vriendin van hun. Het was een vriendin met veel dieren, ze hadden honden en een tuin met een omheining, achter die omheining hadden ze cavia's en konijnen. Zo kon Lore vrij rondlopen en nieuwe vriendjes maken, voor de rest van haar leven. We zijn nog op bezoek geweest, daar zagen we haar vrolijk rondhuppelen.
Maar aan alle mooie liedjes komt er vroeg of laat een einde. Moeke kwam thuis met slecht nieuws, haar vriendin had verteld dat Lore was gestorven.

14./25 Het Hert
Waarschuwing: Geweld, Dood
Ik was zo'n acht a elf jaar en mama, moeke, mijn broer en ik waren op reis. Ik weet niet meer of het in Nederland, Frankrijk of Wallonië was, maar we gingen als dag uitstap naar een bos. In dat bos waren er wilde dieren zoals everzwijnen en herten. Het bos diende eigenlijk als opvang voor dieren die waren gered geweest door mensen. We passeerden langs mannen met grote camera's en verrekijkers.
Ze wilden allemaal een hert zien. Ik en mijn broer wandelden wat voorop. Opeens zagen mijn broer en ik een klein vrouwelijk hertje.
We waren enorm blij, mama en moeke zeiden dat we er niet mochten aankomen.
Dan kwam er plots een hert met een gewei, het ging voor het vrouwelijk hert staan. Het bewoog met zijn gewei dreigend, ik wist dat het hert ons weg wilde maar ik had niet door dat het een mogelijke levensgevaarlijke situatie was. Ik wilde hem strelen, en 'moest' hem eerst overtuigen dat we niet gevaarlijk waren. Mama riep dat we terug moesten komen. Ik nam traag een denne-appel en rolde het naar het hert. Ik dacht: 'misschien eten ze denne-appels en accepteert hij mijn geschenk.' Het hert bewoog nog eens dreigend met zijn gewei. Mijn broer en ik gingen rustig terug naar mama en moeke die gespannen stonden, klaar om elk moment in actie te schieten. Mama zei dat het dodelijk kon zijn, en daarvan moest ik even verschieten, maar we hadden het overleeft en waren dicht bij een hert gekomen, iets waar de fotografen en verrekijker mannen enkel van kunnen dromen. Volgens mama waren de herten waarschijnlijk eens gered, of groot gebracht door mensen, ze kregen eten van die mensen dus daardoor waren ze minder schuw van mensen, desondanks blijven het gevaarlijke dieren. Prachtig, en zonder slechte bedoelingen, maar gevaarlijk.

15./25 Bonsai
Rond mijn 12de / 14de kreeg ik voor mijn verjaardag een bonsai boom. Ik was er heel blij mee en gaf hem water door af en toe de pot onder water te dompelen. Ik herinner me niet wat er met de bonsai gebeurt is, vermoedelijk deed ik iets verkeerd en was hij gestorven.

16./25 PaardenFluisteren op PaardenKamp
Waarschuwing: Plagen
Ik kan niet echt zeggen dat ik veel over paarden weet, of veel ervaring met paarden heb. Maar mijn oma die aan Antwerpen woont heeft paarden, waarvan er nu helaas veel gestorven zijn. Mama en moeke maken zich zorgen over de huisdieren van mijn oma, want als oma sterft, wie gaat
er dan voor haar honden en paarden zorgen? Hoe het ook zei, ik mocht vaak helpen oma's paardenstallen uit te kuisen, en reed soms op een paard. Een van de paarden was een wit paard en heette sneeuwwitje.

Hoe het ook zei, ik was 13 a 15 jaar ondertussen. Moeke had iets gelezen over een kamp die kinderen, jongeren, leerde paardenfluisteren en ik was geïnteresseerd. We gingen er naar toe, moeke reed met de auto, en bleven een paar nachten slapen in een villa. Ik speelde toen vol op pokémon Pearl op mijn Nintendo DS. Het paardenfluisterkamp was leuk. Ik zat in een groep jongeren, iedereen was jonger dan mij, ze waren zo'n 10 a 12 jaar. We moesten helpen met de paardenstallen uit kuisen, maar wij vonden dat niet erg. Een van de eerste lessen was bevriend worden met een veulen. We moesten elk om de beurt voor het paardje staan, vanop een afstand. We moesten dan een touw heen en weer bewegen. Zo simuleerden wij een paardestaart, en gaven we het teken dat we vrienden wilden zijn.
Dan wandelden we achter het veulen aan, het veulen zag dit als spelen, en dan gaf het veulen een knik, het teken dat we bevriend waren.

We wandelden ook met de paarden, en deden aan paardrijden, het was leuk. Een van de jongens, klonk als een Nederlander, ook al was hij een Vlaming. Als hij boos was zei hij 'Aargh' als een piraat, ik lachte wat met hem, maar dan zei hij juist nog meer 'Aargh'.
Ik bedoelde het niet slecht, maar de man van het paardenkamp zei dat ik er mee moest stoppen, dus ik stopte ermee.
Die jongen kon wel goed tekenen. We tekenden elk om de beurt een pinguïn. Die van hem was rond en cartoony en die van mij was realistischer, maar de kinderen vonden zijn tekening mooier, dus, om eerlijk te zijn, ik was jaloers op hem, maar ja ik was zo'n 13 a 15 jaar toen.
Een paar jaar later gingen we met school eens naar een paardenmanage. Daar kregen we ook een paardrijles. Blijkbaar was m'n lichaam veranderd, want we moesten steeds op en neer bewegen, op het paard, en dit deed pijn aan mijn ballen.....

17./25 Manet Het Hondje
Ik weet niet meer hoe we op het idee zijn gekomen, misschien dachten we dat Lana eenzaam was, maar we besloten een tweede hond te nemen. Het was nog altijd de periode waar ik 13 a 15 jaar was. We gingen naar een hondenkwekerij.

Later kwamen er documentaires uit dat hondenkwekerijen meestal veel regels breken om winst te kunnen maken en dat er vaak incest bij rashonden is, maar dat wisten wij toen nog niet. Zo vonden wij Manet, een Beagle. Dit ras zijn enorm moeilijke en eigenwijze honden. Ze was wel een Schattebout, dat wel, maar inderdaad heel eigenwijs en ondeugend. Ik en moeke gingen met haar naar de hondenschool. Het eerste deel was altijd theorie met een powerpoint en daarna was het praktijkles, waarin we de honden commando's gaven en zij moesten luisteren. We zagen onze honden graag, en de leerkracht zei tegen de mensen dat je honden nooit mag pijnigen als straf.

Manet opvoeden verliep moeizaam. Ik weet nog dat ik haar wilde doen zitten, en ze zat dan en ik gaf haar een beloning, maar dan zag ik dat ze eigenlijk binnen aan het plassen was! Ik had fout gedrag beloond! Oeps.
Ik hief haar soms op als we wandelden, ze was nog een puppy. Ze worstelde haar los, en ze viel. Er was niets aan haar pootjes, maar ze jankte, en begon dan nog meer te janken omdat ik haar aandacht gaf. Ik troostte haar, maar de mensen keken naar mij, het was enorm beschamend. Telkens als we thuis kwamen had Manet iets kapot geknabbeld, de ene keer is het een stoel, de andere keer waren het boeken in een boekenkast. Ze wilde ook altijd spelen met Lana, maar Lana had niet genoeg energie voor haar. Lana kreeg zelfs uitstuipsels aan haar huid. Volgens moeke kwam dit door de stress. Het was duidelijk, Manet gaf ons teveel stress, vooral Lana. Manet bezorgde Lana zoveel zorgen, dat als ze bij elkaar gingen blijven Lana waarschijnlijk een paar jaar ging verliezen van haar leven door de spanning. Dus ja we besloten opzoek te gaan naar een nieuw baasje voor Manet. Hoe het ook zei, mijn ouders kenden iemand, een leerkracht, waar ik vroeger les van had. Best wel een knappe jonge vrouw met tatoo's. Zij wilde wel voor Manet zorgen ondanks het feit dat ze nog een andere hond had. Zij en haar vriend hadden blijkbaar genoeg tijd en discipline.
Manet ging bij haar leven, en was daar gelukkig. Ook Lana was blij dat de rust in ons huis was terug gekeerd. We zagen de juf soms regelmatig passeren met Manet. Ze is dan blij om ons eens terug te zien. Het valt op dat ze rustiger is geworden.
Ik weet nog goed hoe de juf eens op bezoek bij ons kwam met Manet. Ze was veel rustiger geworden, misschien had ze net een grote wandeling gehad. Lana duwde nogal dominant met haar kop tegen Manet, precies om te zeggen 'Jij bent hier niet meer welkom.' en vreemd genoeg liet Manet dit toe. Buiten dat, is Manet wel gelukkig bij haar nieuw baasje, en na al die jaren, leeft ze nog altijd. Ik zag haar een tijdje geleden, en ze zag er goed uit, buiten dat ze wat grijzer was geworden.

18./25 Sonic de Hamster
Waarschuwing: Verwijzing naar Keutels, Dood
Ik was 14, als ik me het goed herinner. Schattebout was er niet meer, en voor mijn verjaardag mocht ik een hamster hebben. Mijn broer wilde er ook een huisdier, maar hij had muziekles en dictie dus hij had niet echt tijd voor een huisdier. Dus hij mocht mijn hamster een naam geven. Hij koos de naam Sonic, naar het videogame personage van Sega. In dit spel is Sonic een egel, maar hé onze Sonic was een hamster en dat was ook goed. Ik zocht op hoe ik voor een hamster moest zorgen. We kochten een kooi en kozen dan een hamster uit. Ik zag een witte hamster, een mannetje, die met zijn broertje aan het spelen was. Ze zagen er allebei nog jong uit. Ik koos hem uit, Sonic de witte hamster. Toegegeven, ik vond het een beetje jammer dat hij weg van zijn broertje was nu.

De mensen van de dierenwinkel hadden Sonic voorzichtig in een kartonnen doosje gedaan, zodat we hem konden meedoen naar huis. We zaten in de auto en Sonic begon te knagen aan het doosje om te ontsnappen. 'Mama, Sonic breekt uit het doosje!' Dus we legden het doosje voorzichtig in zijn kooitje, zodat eenmaal hij ontsnapt was, hij veilig in zijn kooi zat.
Eenmaal thuis deden we zaagsel in zijn kooi en gaven we hem eten en drinken. Ik had Sonic graag, hij zat met zijn kooitje in de gang en ik speelde dan op mijn Nintendo DS in kleermakerszit terwijl ik bij hem was. Soms liet ik hem uit zijn kooitje zodat hij wat vrij kon rond wandelen terwijl ik gamede. Vaak waren mijn benen in een V positie tegen de muur zodat mijn benen muren vormden voor Sonic zo kon hij niet ver weg vluchten.
Sonic had ook een rad waarin hij graag liep. Nu besef ik dat het rad wat te klein was en slecht was voor zijn rugje. Hamsters zijn nachtdieren, dus s' nachts rende Sonic volop in zijn radje waardoor mama en moeke niet konden slapen. Sonic had ook een 'slaapkamertje' bovenin zijn kooitje, hij moest dan door een buisje kruipen om er naar toe te gaan en daar bracht hij vaak zijn eten naartoe. Hij stak zijn eten in zijn wangetjes en duwde het er dan uit in zijn slaapkamertje, heel interessant.
Hij plaste daar ook in een hoekje, en hij bracht er ook keutels naar toe die hij soms op at. Hamster eten namelijk hun eigen keutels op, maar nadat het voor een tweede keer verteerd is laten ze het gewoon liggen. Als ik bij hem was deed ik vaak het luikje van zijn slaapkamertje open, dan keek hij, rechtstaand op zijn beide pootjes en rook hij aan mijn vingertjes. Hij was een schatje. Soms gaf ik hem zo eten. Daardoor beet hij soms in mijn vingers, hij dacht dat het eten was.
Mijn oma zei dat ze niet graag hamsters zag omdat ze op ratten leken, maar toen ik zijn slaapkamer deurtje open deed, en Sonic op zijn twee pootjes stond, smolt haar hart, ze vond hem schattig.
Onze grote hond, Lana, was echter bang van Sonic. Het was wel grappig hoe ze bang was van zo'n klein wezentje, maar Lana had een punt, misschien dacht Lana dat het een giftige rat was. Daarbij, het was beter dat Lana er bang van was, dan dat ze met hem speelde of aanviel. Nu wisten we dat Lana niet op Sonic ging trappen of hem aanvallen.

Soms maakte ik een 'huis' uit Duplo en daar kon Sonic dan even in rondlopen. Regelmatig zette ik Sonic's kooi naast mij als ik gamede op de playstation. Sonic keek dan gefascineerd naar het televisiescherm. Hij klom ook graag aan het hek van zijn kooitje.
We lieten Sonic vaak rondlopen in zijn hamsterbal, het probleem was dat hij zo snel liep, dat hij dan botste tegen een muur waardoor de bal open ging. We moesten Sonic dan vangen en terug in zijn kooitje doen.

Ik had ook eens geprobeerd om buiten met Sonic te wandelen door een riem aan zijn hamsterbal te doen. Ik was nog geen meter ver, of de bal ging al open, en Sonic was er vandoor!
Ik rende hem achterna en kon hem gelukkig vastnemen en voorzichtig terug naar huis nemen.
Weet je nog Lore het zwarte konijn? Die verbleef bij een nieuw gezin. Daar hadden ze enorm veel huisdieren. Ze hadden daar ook veel hamsters. Ik had met de zoon afgesproken dat Sonic eens daar kon blijven zodat hij kon paren, dan had hij dat ook eens meegemaakt, maar er was nooit iets van gekomen.

Na drie jaar was Sonic een oude hamster geworden. Hij bewoog heel traag, hij leek wel in slow motion te leven. We gingen ermee naar de dierenarts, ik vroeg me af of hij een winterslaap ging houden, maar de dierenarts zei dat hij gewoon oud was.
Ze nam Sonic en wreef hem zachtjes, hem inspecterend. Sonic leek in slaap tot hij tot hij wakker werd, hij verschoot, maar in slowmotion, het was bizar en bijzonder om te zien. De dierenarts zei dat hij blijkbaar niet lang meer ging leven.
Inderdaad, een paar dagen later werd Sonic niet meer wakker. Zijn lichaam leek een beetje 'plat' nu dat er geen leven meer inzat.
Hij had een mooi lang leven gehad, voor een tamme hamster toch. Hij kwam in ons leven in een kartonnen doosje en verliet het in een kartonnen doosje, begraven om terug één met de natuur te worden. Sonic, ik zie je graag.

Een vriendin van mij wilde ook graag een hamster, dus ik gaf haar het kooitje. Ik kwam een tijd later op bezoek, het was vervreemdend om te zien, de hamster leefde in Sonic's kooi, sliep op dezelfde plaats en leek zich op dezelfde manier te gedragen. Ik was blij dat de kooi hergebruikt kon worden, maar het feit dat die hamster zich exact hetzelfde gedroeg, dat hamsters niet origineel zijn, ik voelde me precies een beetje verraden. Hoe het ook zei, elke hamster is uniek op zijn eigen manier.
Voordat we onze hond hadden zocht ik op hoe ik het best voor een hamster moest zorgen. Blijkbaar hebben hamsters veel ruimte nodig, best een groot glazen terrarium, waar ze diep kunnen graven. Ze hebben ook een groot rad nodig zodat ze hun rug niet teveel buigen en geen rugklachten krijgen. Hoe het ook zei, Sonic is er niet meer, althans niet meer op deze wereld, en het is tijd voor het volgend hoofdstuk:

19./25 Vogels, Vogels en Vogels
Waarschuwing: Dood
Er was eens een duif op onze koer geland, en hij wilde niet meer vliegen, de duif had een ring aan zijn poot, van een duivenmelker dus. Ik was toen ongeveer 10 a 12 jaar oud. We gaven de duif graan en brood. Ik denk dat we zelfs een schaaltje water voor hem hadden gezet, zo gingen er een paar dagen voorbij. Mama en moeke legden een val, een kooi voor de duif, zo konden ze de duif vangen. Ze gingen er mee naar de dierenarts, misschien kon hij de duif helpen, of de duivenmelker bellen, de duivenmelker vroeg zich misschien af waar zijn duif was. Hoe het ook zei, de dierenarts zag niets mis aan het dier, het was gewoon uitgeput van al het vliegen. Hij zei dat hij de duivenmelker ging bellen, maar vreesde, met dat de duif niet meer wilde vliegen, de duif waarschijnlijk in de soep ging belanden. Een duistere mogelijkheid, maar het was te laat. De dierenarts ging de duivenmelker bellen, als we de duif voor onszelf gingen houden, ging de politie op ons afkomen voor diefstal. De we vertrokken naar huis. Hopelijk heeft de duif nog een mooi leven gehad terug bij zijn baasje, misschien raapte hij terug de moed bij een om opnieuw het grote luchtruim te verkennen met zijn gevederde grijze vleugels.

Rond mijn 16de vond ik een vogelnest in een straat niet zover van mijn huis. Ik wist niet wat ik moest doen. Zodra ik met mijn vinger bij de vogeltjes kwam, deden ze hun bekje open, ze dachten dat ze eten gingen krijgen, zo jammer. Een oud vrouwtje kwam uit haar huis en keek verbaasd naar mij, ik legde de situatie uit. Ik reed naar huis en nam en kartonnen doos. Ik dacht van het nest en de vogels erin te doen, dan waren ze op z'n minst veilig bij mij. Maar toen ik er terugkwam, waren ze weg, misschien had het oud vrouwtje de vogels binnen genomen en besloten ervoor te zorgen.
Mama vertelde dat ze ook eens een nest had gevonden met één zwarte vogel erin, ze gaf hem wormpjes om te eten, maar op een dag was de vogel dood en ze wist niet eens waarom.

Rond mijn 20ste, het was ongeveer 2014, was er een kauw geland op onze koer. Ook hij wilde niet wegvliegen. Misschien had hij iets gebroken. We gaven hem wat eten. We hoorden zijn soortgenoten kraaien naar hem, en hij kraaide terug. Ik zat nog in de periode dat ik alles wilde filmen met mijn full HD camera, dus ik filmde de kauw. Mama belde naar de dierenarts en vroeg wat ze moest doen.

Het was ondertussen al laat. Hij zei dat het waarschijnlijk een jonge kauw was, die leerde vliegen. Hij was geland, of gevallen in onze koer en zijn ouders, en mogelijk broers en zussen moedigden hem aan om terug te vliegen.
De dierenarts legde uit dat we hem in een doosje konden doen, dan ging de kauw vanzelf slapen door de duisternis, dan konden we hem de volgende dag buiten in het park te bevrijden waar hij kan wegvliegen. Maar een vogel een hele nacht in een doos laten zitten klonk nogal gemeen, dus we besloten hem de volgende dag te vangen en te bevrijden.

Ik gaf de kauw wat broodkruimels te eten, en mama zei dat ik dat niet mocht doen. De dierenarts zei dat als we de kauw eten gaven, hij hier ging blijven en dan ging hij nooit meer wegvliegen. We gingen gaan slapen.
Die ochtend was een grote ontgoocheling. De kauw lag dood op de grond bij een raam. Waarschijnlijk had de kauw de moed bijeen geraapt om te vliegen, aangemoedigd door zijn vrienden, om dan tegen het raam te botsen. Arm wezen. We deden hem in een doos en begroeven hem. De kauw kon nu vliegen naar de hemel.

20./25 De Kippen van Oma

Waarschuwing: Kanker, Geweld, Moord, Vergiftigen van Dieren

Weet je nog dat ik vertelde over mijn oma die aan Antwerpen woont? Ik moet nog vertellen over de kippen die ze ééns voor mijn broer en ik kocht. Maar, ik wil eerst nog vertellen over haar huisdieren. Ze heeft altijd meerdere honden en paarden gehad. Ik herinner me één van haar honden nog goed. Het was een mopshondje en door haar uiterlijk had oma haar E.T. genoemd, naar die bekende film over een ruimte wezen. Mama en moeke zeiden dat ze soms agressief was en beet naar mensen, maar tegen mij was ze altijd lief.
Verder had ze ook nog een hondje genaamd Serena. Het was een hondje uit het asiel, het had een goedaardig kankergezwel.
Dit gezwel leek op een tennisbal dus ze hadden haar Kim genoemd, naar de tennis speelster Serena Williams.

Enfin, nu over de kippen.
We gingen soms naar de markt daar, waar ze levende kippen verkochten om te houden in je tuin, of misschien om ze zelf te slachten om ze vervolgens op te eten. Oma zei dat ik en mijn broer elk één kip mochten hebben. Ze ging ze houden in haar tuin, bij de andere kippen, maar ze gingen van mijn broer en ik zijn. We kozen elk één kip en gaven ze een naam. Ik weet niet meer hoe oud we waren, maar ik denk dat we 10 a 14 jaar oud waren. Ik koos een zwarte kip en noemde haar Black Beauty. De volgende keer toen we bij oma waren zei niemand iets over de kippen. Ik vermoed dat oma was vergeten dat ze van mijn broer en ik waren. Ik keek naar de kippen, en zocht Black Beauty en dacht haar te zien. Jaren later, ik denk in 2014 - 2017 ben ik eens met mijn ouders naar mijn oma geweest. Daar vertelde mama hoe wreed kippen wel niet kunnen zijn. De aap kwam uit de mouw. Mama zei: 'Je weet dit misschien niet meer maar oma had eens kippen voor jij en je broer gekocht maar op een nacht hoorde oma de kippen veel lawaai maken. De volgende dag maakte oma een duistere ontdekking. De kippen van mijn broer en ik waren allebei dood gepikt. De kippen begrepen niet waarom er plots twee nieuwe kippen waren, misschien dachten ze dat er hierdoor minder voedsel ging zijn, maar de kippen accepteerden ze niet dus hadden ze hun vermoord.

Later was er ook nog iets gebeurt.
Tijdens een wandeling zag oma dat haar hond iets at, ze zei dat hij dat niet mocht doen, maar het was te laat. Niet veel later werd de hond ziek. Ze ging ermee naar de dierenarts. De dierenarts zei dat de hond was vergiftigd, gelukkig konden ze de hond redden, en hij was volledig genezen. Blijkbaar waren er al veel honden vergiftigd en gestorven. Aan Antwerpen was er blijkbaar een hondenhater, hij stak gif in worsten en legde die dan aan wandelpaden. Een journalist wilde hier een artikel over schrijven en interviewde mijn oma's hiervoor.

21./25 De Kittens van H.

Waarschuwing: Incest, Dood

Mijn ex waarmee ik een relatie had van 2012 tot 2017, laten we haar H. noemen had eens iets meegemaakt. Waar ze woont zijn er namelijk veel straatkatten. De politie wil ze weg doen maar dan klaagde één van de inwoners dat het haar katten waren.
De katten paarden met hun eigen broers en zusjes, waardoor er veel 'incest katten' waren geboren. H. was aan het studeren tot ze plots een hoog gepiep hoorde. U moet weten, haar huis was vroeger een hotel, maar het was wat vervallen. De vader probeerde het op te lossen, door overal wat te klussen. Je zag aan de muren dat er gaten en krassen waren opgevuld en er hingen enkele kabels los.

Hoe het ook zei, H. hoorde gepiep, ze dacht eerst dat het vogels buiten waren, maar het bleef maar piepen, en het klonk alsof het van binnen kwam. Ze ging opzoek naar het gepiep, ze ontdekte een gat in één van de muren, met een lege ruimte van 10cm tussen twee muren. Daar zag ze: een stuk of zeven kittens! De moeder leek nergens te bespeuren dus H. deed ze in een doos.
Ze probeerde ze water te geven, want H. had gehoord dat ze van melk diarree krijgen. De volgende dag ging ze naar haar tantes die wisten hoe je voor kittens moest zorgen, daar kreeg ze speciale kittenmelk met een spuitje zonder naald. Ze kon dan de kittens die melk geven via dat spuitje. De kittens wilden helaas niet eten, één van de kittens was ziek dus ze zonderde hem af zodat hij de andere kittens niet kon besmetten. Maar helaas, op een ochtend waren de kittens allemaal gestorven.
H. probeerde sterk te blijven en probeerde haar het niet aan te trekken, ze moest focussen op haar schoolwerk, ze had gedaan wat ze kon.
Haar zusje van 15 had het er wel wat moeilijk mee, en H. troostte haar.

22./25 Dieren Redden

Waarschuwing: Verdrinking, Amfibieën

Moeke liet Lana eens uit in het park, niet ver van een zwembad. Ze zag een redder van het zwembad gebukt op de grond.
Ze vroeg zich af wat er aan de hand was en ging dichter naar het tafereel, de redder was mond op mond beademing aan het geven op een egel!!!! Naast de redder lag een net aan een lange stok. De egel leek terug te bewegen, het had het overleeft. De redder begon te vertellen aan moeke: 'Ik zag iets spartelen in het water, ik zag dat het een egel was. Ik rende naar het zwembad achter een net en heb dan deze egel uit het water gevist met mijn net. Hij is nu helemaal uitgeput, kan jij misschien voor hem zorgen? Ik moet gaan werken nu.' Moeke zei dat ze naar huis ging achter een doos om de egel in op te bergen. Zo gezegd, zo gedaan, de redder ging gaan werken en moeke kwam thuis met een egel in een grote doos. Mijn broer en ik kwamen thuis.
We zagen de egel in de doos, het kroop rond en maakte zo krabbelend lawaai. We keken naar de egel, hij was wakker en actief.
Moeke zei dat we hem terug naar het park moesten brengen dus dat deden mijn broer en ik. Het viel mij op hoe groot de poten wel niet waren, ze waren zwart en deden mij denken aan mensen-handen. Het was een doos zonder deksel. De egel probeerde uit de doos te kruipen, dus dan moesten we zijn pootjes van de rand duwen, zodat hij in de doos bleef. We zetten de egel af aan de buurt van de vijver, niet er vlak bij, zodat de egel zijn weg kon terug vinden.

Dan was er het verhaal van de pad. Mama en moeke moesten naar de kelder, aan de kelder is er een gleufje die naar buiten leid, zodat de boiler die daar staat niet oververhit raakt. Hoe het ook zei, moeke ontdekte daar een pad, die er vast zat. Ik en mijn broer schoten in actie. Ik nam een emmer, en deed er natte bladeren in van de straat, zodat de pad op zijn gemak zou zijn in de emmer. Ik nam plastieken handschoenen, voor het geval het een giftige pad is, en maakte die handschoenen nat. Want sommige waterdieren hebben last als ze vast gehouden worden door menselijke droge handen. Ik nam de pad en deed hem in de emmer, samen met mijn broer ging ik naar het vijvertje van het park. Daar bevrijde ik de pad samen met mijn broer. De pad sprong niet weg,
misschien was hij uitgeput van het hele gedoe. Mijn broer en ik gingen weg.

23./25 Slakken Deel Twee

Waarschuwing: Dood, Snijden, Verlies van Lichaamsdelen, Verdriet, Eenzaamheid
Het was 2017, ik ging door een donkere en turbulente periode waarin ik veel leerde in een half jaar tijd. H. was er vandoor met een andere man. Ik wist nog niet dat liefde overal is en dat mensen alleen kunnen zijn, en ik was wanhopig opzoek naar liefde.
Het leek me leuk om slakken te houden als huisdier, een projectje om me mentaal stabiel te houden in deze turbulente periode.
Er was dan een regenachtige dag en ik zag slakken kruipen op een struik in mijn straat, en ik dacht het is nu of nooit.
Ik nam twee bokalen, prikte er meerdere gaatjes in en deed er twee slakken in. één bokaal had slakken erin, en de andere niet.
In beide bokalen had ik aarde en steentjes gedaan, waar de slakken over konden kruipen naar harte lust. Als ik één bokaal moest uit kuisen stak ik ze in het andere bokaal, tot ik die andere bokaal moest uit kuisen, dan stak ik ze terug in het eerste bokaal, en zo ging het door, elk om de buurt.
Online zocht ik op wat slakken konden eten en wat ze niet konden eten. Slakken eten best geen brood. Ze eten wel groenten en fruit.
Vooral rijpe geplette banaan vinden ze lekker. Het beste is om af te wisselen zodat ze een gevarieerd dieet hebben.

Veel mensen denken dat slakken zich pijn kunnen doen aan eierschalen en gebruiken het als afweermiddel, dit is slechts een mythe.
Slakken eten zelfs gekookte eierschalen! Mensen maken er poeder van en geven het aan hun slakken. Zo krijgen de slakken voldoende calcium binnen voor hun schelpjes. Dus, ik kookte mijn eitjes, voor ik ze op at, en gaf de schalen aan mijn slakjes. Op een dag hoorde ik een knarsend, wrijvend geluid. Ik zocht waar het vandaan kwam, en wat was het?
Het was het geluid van een slak die knabbelde aan en eierschaal. Wat een ervaring!
Je moet ook elke dag met een spuitbus wat water op je slakken spuiten, vernevelen, aangezien ze graag een vochtige omgeving hebben.
Ik dacht als ik kan leren om slakken graag te zien, kan ik allerlei andere dieren en mensen graag zien. Het was een soort Boeddhistische oefening, om de schoonheid te zien in de kleine dingen, de schoonheid zien in de lelijkheid.
Niet veel later had ik Myrtille leren kennen, ze was prachtig, maar enorm druk voor mij, we hadden een fling samen.
Zodra ze zich eenzaam voelde stuurde ze en bericht en nam ik zodra ik kon de trein naar Gent om bij haar te zijn.
Maar goed, een vriend van mij kwam langs, K. het was wel grappig want ik zei dan tegen hem: 'Hé K. wil je mijn slakje zien? We kunnen er dan samen water op spuiten!'
Hoe het ook zei, Myrtille had andere mannen gevonden om haarzelf mee bezig te houden, en ik werd zonder boe of ba aan de kant geschoven. Dit kwetste mij enorm, maar ik wist op voorhand dat ze ook andere mannen had, dus achteraf gezien was het voorspelbaar en mijn eigen verwachtingen die me kwetsten.
Hoe het ook zei, ik was verdrietig en ik vroeg me af of het wel goed was dat ik liefde overal zocht. Maakte dit mij niet aanhankelijk? Maakte dit mij niet zwak? Zitten we echt in een donkere onverschillige liefdeloze wereld?
Na een gesprek met mijn psycholoog, introspectie en veel te lezen leerde ik dat mensen gelukkig kunnen zijn alleen, als single en dat ik niet wanhopig moest zoeken naar een ander. Zoals ik eerder zei, had ik gaten geprikt aan de schijfjes van de bokalen.
De slakken kropen erover en na een tijdje zag ik dat de slakken stukjes van hun lichaam waren verloren. Ze deden zich pijn aan de scherpe kantjes van de gaatjes van de bokalen. Ik moest de slakken terug vrij in de natuur laten.
Zo leerde ik, als je iemand echt graag ziet, moet je ze kunnen loslaten.

24./25 Cesar, recht vanuit Hongarije!

Waarschuwing: Mishandeling, Castratie
Toen Lana nog leefde verkleedde ik me soms als vrouw, ik was even genderfluid. Lana was oud en lette er niet op, voor haar was ik en bleef ik dezelfde persoon, of ik nu man of vrouw was, het maakte niets uit voor haar. Lana was er dan niet meer.… Ik ging naar buiten in vrouwenkleren, één van de eerste keren, ik ging naar het park met een rustige buurt. Een pomeranian, een klein hondje, kwam naar mij toe met een kwispelend staartje. Haar baasje was in zijn tuin aan het werken en hield haar in de gaten. Ik streelde het hondje.
Ik besefte: dieren accepteren mensen voor wie ze zijn en kijken niet naar gender en geslacht. Honden denken niet 'een transpersoon', neen, ze zijn gewoon blij een mensje te zien!

Het was wel wat eenzaam zonder Lana, we hadden geen enkele huisdier dan. Ja, ik kan alleen zijn maar zo'n diertje is toch wel een meerwaarde. Ik begon zelfs op youtube een documentaire te bekijken over een man die een kreeft had gered van een winkel, en hield als huisdier, zo hard miste ik een huisdier. Dus ik begon opzoekingswerk te doen, welk diertje zou ik nemen?

Een konijn, hamster, rat? Elk dier had zijn voor en nadelen. Uiteindelijk dacht ik terug slakken te nemen als huisdier, maar dan had ik een terrarium nodig in plaats van een bokaal met gaatjes, zodat de slakken zich geen pijn konden doen. In de dierenwinkel hadden ze niet meer zo'n terrariums. Dus ik moest er online één kopen.
Mama en moeke zeiden dat ze wel een nieuw hondje gingen nemen, een kleintje deze keer, maar ze moesten nog rouwen om Lana. Maanden waren voorbij gegaan, en zoals ik zei miste ik een diertje, hoelang gingen ze nog wachten, jaren?

Maar dan begonnen mama en moeke zelf achter een hondje te zoeken, dus het leek niet meer nodig dat ik zelf achter een dier zocht. Mama en moeke ontdekten een hondenasiel dat ook een café uitbaatte. De honden die goed met mensen overeen komen lopen daar vrij rond, zo leren ze honden beter met mensen omgaan en worden mensen aangemoedigd één van deze honden te adopteren. Mama en moeke gingen daar iets gaan drinken en waren dol van een klein hondje genaamd Cesar. Ze schreven zich in, want iedereen die een hond wilde adopteren ging gescreened worden, zo kunnen ze zien of de honden wel op de juiste plek terecht komen.

We vreesden dat het moeilijk ging zijn om een hond te adopteren aangezien we geen tuin hadden, we hebben wel een park dichtbij. Hoe dan ook, tot onze grote verrassing, werden we geaccepteerd! We mochten hondje Cesar adopteren!
De reden was omdat mama en moeke zeiden dat ze Cesar regelmatig gingen laten rusten, terwijl alle andere kandidaten niet van hem konden blijven, het geen vermoeiend kan zijn voor Cesar. Ik weet de exacte datum niet meer dat hij bij ons kwam, maar het was rond maart, april 2022.

Cesar is een kleine witte hond met bruine vlekken. Hij lijkt een beetje op een corgi, maar volgens de dierenarts zit er geen corgi in, maar één van zijn ouders of grootouders was een worstenhondje, een teckel, een dashond. De dierenarts zei dat zijn ouders, of één ervan al een mengeling was. Er zit mogelijk wat vlinderhond in Cesar, want hij heeft grote oren met lange haren. Ik zocht op hoe een vlinderhond eruit zag en lag plat van het lachen. Ik heb nog nooit zo'n grappige honden gezien.
Mama zei eens tegen mij, 'De dierenarts zei dat hij deels teckel is, en volgens mij is hij wat langer geworden, of ligt dat aan mij?' Ik keek naar Cesar, en hij lag op zijn rugje en keek met zijn liefdevolle oogjes naar mij. 'Kijk, hij is langer geworden!' zei mama. Ik moest hard lachen, Cesar keek zo lief, en het gedacht dat hij elke dag wat langer werd leek mij hilarisch. Straks moeten we hem oprollen of rond onze nek hangen als we buiten komen!

Cesar komt uit Hongarije. Hij was een straathondje daar. Volgens mama en moeke leefde hij in een drukke stad omdat hij jankt als er ziekenwagens met sirenes passeren. Volgens mij is dit het teken, dat hij dat niet gewoon is en dus uit een klein dorpje komt. We houden hem altijd aan de leiband, hij is een beetje te oud om hem nieuwe dingen te leren, maar hij werd wel vlug zindelijk bij ons thuis. Hij is ook gecastreerd, normaal doen de dierenartsen een knobbel in de zaadleider, maar bij Cesar zie je niets van testikels, zou een dierenarts in Hongarije zijn beide ballen weggenomen hebben? Cesar heeft ook een zwelling aan zijn zijkant.
Het is een zwevend ribje. Mogelijk was Cesar eens omvergereden of mishandeld geweest, arm wezen, waardoor één van zijn ribben was gebroken. Dit stukje rib hangt los van de andere ribben, maar is omringt door spieren waardoor het op dezelfde plaats blijft. Cesar heeft er geen last of pijn van, zover we kunnen zien. Het asiel nam Cesar naar de dierenarts, en toen wij hem adopteerden lieten we hem ook eens inspecteren door onze dierenarts. Ze zeiden allebei dat dit ribje geen kwaad kon, en dat Cesar een gezonde hond is.

Cesar is een liefdevol hondje, vaak zit hij in zijn mand, maar soms komt hij spontaan naar ons toe om te kijken of om achter streeltjes en knuffeltjes te vragen. Hij is echt een schatje. Omdat wij een lange tijd Lana, een meisjes hond hadden, ben ik het gewoon om 'meisje' tegen honden te zeggen. Ik zeg dan 'Hé, meisje alles goed schat?' Ook al is Cesar een jongen. Toegegeven, Cesar ziet er ook vrouwelijk uit met zijn lang kopje, mooie oogjes en vlinderachtige oren.
Hij vind het ook niet erg als ik hem misgender.
Zoals ik zei, jankt Cesar telkens als er sirenes passeren. Veel mensen zouden dat irritant vinden en afleren, maar we vinden dat eigenlijk wel leuk. Hij heeft ook een punt, sirenes worden aangestoken als er iets ergs gebeurt, en dan is het wel toepasselijk om te huilen. Bij sirenes jankt Cesar als een wolf, hij probeert dan de sirenes te imiteren.

Mijn nicht liet haar hondje eens bij ons, Georgette heette dat hondje. Cesar en Georgette kwamen soms overeen, maar ze speelden heel de tijd. Het was al spelend vechten. Soms daagde Cesar haar uit en meestal ging Georgette naar Cesar. Georgette had veel meer energie, en we waren bang dat Georgette Cesar volledig aan het uitputten was. Dus soms moesten we Georgette in haar mand doen om Cesar te laten rusten. Georgette ging dan naar huis en Cesar probeerde dan met ons te spelen, hij mistte Georgette waarschijnlijk.

Als mama de vliegenmepper boven haalt en op vliegen slaat is Cesar bang. We vermoeden dat hij, als straat hond in Hongarije, waarschijnlijk eens of meermaals mishandeld is geweest. Misschien heeft er iemand hem geslagen met een stok.
Arm wezen, bij ons thuis zal niemand hem pijn doen!
Cesar leeft nog, hij krijgt veel liefde en geeft ons enorm veel liefde terug. Vandaag ging ik de was ophangen, en Cesar kwam spontaan uit zijn mandje om te kijken hoe ik de was ophing. Toen ik klaar was gaf ik hem een grote, maar zachte, knuffel.

25./25 Een Outro in Dromen

Waarschuwing: Verwijzing Dood, Verwaarlozing

Soms droom ik over mijn huisdieren, dat ze op één of andere manier terugkeren. Zo droomde ik dat Sonic al die jaren in de vestiaire kast had geleefd. Hij was mager en ik moest hem dringend eten geven. Of ik droom dat Schattebout al die jaren boven, in de zolder in haar kooitje zat en dringend gevoed moet worden. Ik vermoed dat dit is omdat mijn brein denkt dat ik vergeet, voor mijn huisdieren te zorgen, terwijl ze allang zijn gestorven. Elke dag gaf ik Sonic en Schattebout eten, en je mag nooit vergeten je huisdieren eten te geven. Ik deed dit elke dag voor een paar jaar, dus die gewoonte is vastgeroest in mijn brein. Nu dat mijn huisdieren zijn gestorven, is een deel van mijn brein misschien in de war, hetgeen leid tot mijn dromen.

Iemand anders zei, dat als ik over mijn huisdieren droom, dat ze mij bezoeken vanuit de hemel. Dit is wel een mooie gedachte.

Soms moest ik huilen tijdens het schrijven van deze tekst. Ik had dit niet verwacht.

Het belangrijkste is dat we onze dieren graag zijn, en zei ons graag zien. We doen ons best om goed voor hun te zorgen.

Ik hoop dat jullie hebben genoten van deze tekst en misschien iets over dieren hebben geleerd, en ik wens jullie het beste toe!

Huisdieren zijn een deel van ons gezin, een deel van ons leven, een deel van ons huis, de dieren des huize die ik lief had.